

Michaela Nazarová

TAKMER vydatá

MODERNÉ ROMÁNY

Michaela Nazarová

TAKMER

vydána

I. vydanie

Copyright © 2026 Michaela Nazarová

MODERNÉ
ROMÁNY

Vydalo vydavateľstvo MERIDIANO-press, s.r.o.

Myslavska 120/94, 04016 Košice ako svoju 87. publikáciu

www.moderneromany.sk

 Moderné romány

 moderne_romany

Zodpovedná redaktorka: RNDr. Iveta Baníková

Grafický design obálky: Branislav Hudák

Sadzba: Branislav Hudák

BN: 149808/01

Tlač: TBB, a.s., Banská Bystrica

 TBB[®]

ISBN 978 - 80 - 8214 - 258 - 0

PDF 978 - 80 - 8214 - 255 - 9

EPUB 978 - 80 - 8214 - 256 - 6

MOBI 978 - 80 - 8214 - 257 - 3

Michaela Nazarová

TAKMER

vydáta

MODERNÉ
ROMÁNY

moderné romány

Copyright © Michaela Nazarová 2026

Všetky práva vyhradené

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, uchovávať alebo prenášať v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek prostriedkami, elektronicky, mechanicky, fotokopírovaním, nahrávaním, skenovaním alebo inak, bez písomného súhlasu vydavateľa. Kopírovanie tejto knihy, jej zverejňovanie na webových stránkach alebo šírenie akýmkoľvek iným spôsobom bez povolenia je nezákonné.

Fikcia

Tento román je výlučne fikciou. Mená, postavy a príhody v nej stvárnené sú dielom autorovej fantázie. Akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, živými alebo mŕtvymi, udalosťami alebo lokalitami je čisto náhodná.

moderné romány

*Pre všetkých,
ktorých sme prestali navštevovať.*

moderné romány

I. ELI

moderné romány

1. kapitola

10 týždňov do svadby

*„...budem v pohode,
budem trpezlivo čakať...“
(Depeche Mode - It's No Good)*

„Preháňáš.“

Nepotrebovala som Hane vidieť do očí na to, aby som vedela, že to hovorí len preto, aby ma ukláudnila.

Tak, ako som vedela, že mi uhýba pohľadom, aby som nevidela, ako ju vízia môjho rozpadajúceho sa vzťahu teší.

„No tak bol unavený. To ešte neznamená, že ťa nechce. To sa stáva.“

To, že preháňam, bola férová poznámka. Paranoja mi nikdy nebola cudzia. To druhé - na-

učená fráza, ktorá neodzrkadľovala nič z toho, čo si Hana skutočne myslela.

„Možno po troch rokoch manželstva, nie tri mesiace pred svadbou,“ oponovala som.

Lesklá šerpa sa mi zamotala do korunky vo vlasoch, keď som sa z nej nemotorne vyvliekala.

Divoko blikajúce svetlá mi skresľovali vlastné pohyby.

„Ukáž, pomôžem ti.“

„Opatrne,“ povedala som, akoby sa mi chystala ublížiť.

„Už som ťa vymotala aj z väčších problémov.“

Mohla som len dúfať, že s tým nikdy neprestane, napriek tomu, že jej za to vždy vynadám.

„Pamätáš pani Bottovú?“ spýtala sa so smiechom.

„Tá by nám obom mala poďakovať za to, že sme ju zbavili tej otrasnej vázy.“

„Stále nechápem, prečo si sa jej priznala, keď už som to zobrala na seba.“

„Vieš, ako sa chová môj žalúdok, keď mám z niečoho výčitky.“

Len čo ma oslobodila, korunku som znechutene odhodila za bar.

„Eli, no tak,“ pokarhal ma barman, ktorému gýčová ozdoba hlavy takmer vyrazila z ruky môj drink. „Teším sa, že si k nám konečne opäť zavítala, ale tento je posledný.“

Položil predô mňa Margaritu, ktorej poradové číslo som si nedovolila odhadovať.

„Prípadné škody pripíš na Adamov účet.“

„Tak naposledy: nepoznám toho tvojho Adama, ale podľa toho, čo som počul, nezníe ako chlapík, ktorý by sa zdržiaval v takýchto pajzloch.“

„Toto nie je pajzel,“ zanôtila som v oktáve, ktorá Hanu vytlačila do strany.

„Niečo mi hovorí, že *Adam* by nesúhlasil.“
A mal by pravdu.

„Eli, prosím, povedz mi, že máš peniaze na zapltenie účtu,“ povedal úpenlivo s hlavou vyvrátenou k stropu.

„Ja nie.“ Obsah malej kabelky som vysypala na bar a zamávala zlatou plastovou kartou, „ale Adam má.“

Hoci Hana nesúhlasne krútila hlavou, usmievala sa.

„Musíš to prestať hovoriť, akoby si tú kartu ukradla.“

„Prečo? Je to zábava.“ Terminál spokojne pípól, keď prijal platbu za moju skromnú rozlúčku so slobodou. „Podme tancovať, kým ešte môžem.“

„Narážaš na obsah krvi v tvojom alkohole, alebo na Adama?“ Humor v Haninom hlase pri jej ďalšej otázke rýchlo vystriedali pochybnosti. „Vážne sa celý večer neozval?“

„Veď je to môj večer.“ Bol to môj večer. Mal by byť. Ale moje prehnane ľahostajné myknutie plecami neušlo jej pozornosti.

Podvihla obočie a zošuchla sa z barovej stoličky, smerujúc na parket. Plúca mi naplnil prerývaný nádych, keď som ju neistým krokom nasledovala. Netajila sa tým, že Adama nemá príliš v láske.

Od začiatku sa jej nepozdával. Neraz mi to dala jasne najavo, ale nakoniec sa mi podarilo ubezpečiť ju, že sa nemá čoho obávať.

Nemyslím si, že mi úplne uverila, ale zrejme mala vryté do pamäte mesiace, kedy som tvrdila, že ostanem už navždy sama. A k tomu obdobiu sa ani jedna z nás nechcela vracieť.

„Naozaj ti nevadí to miesto svadby?“ spýtala sa, keď sme sa vrátili späť k baru. Bývala zlatá aj s tými svojimi nikdy nekončiacimi otázkami, ale niekedy nevedela, kedy prestať.

„Mám sa pripraviť o svadbu v Taliansku len preto, že odtiaľ pochádza jeho bývalá manželka? Bývam občas zbytočne hrdá a niekedy trochu,“ zakrúžila som si ukazovákom pri spánku, „ale nie až tak.“

Zamyslene prikývla a našpúlenými perami ďalej sfkala priehľadný nápoj cez tenkú slamku.

„Stále nemôžem uveriť tomu, že na mojej svadbe možno nebudeš.“

Zvesila som plecia, zvažujúc objednanie ďalšieho kola drinkov.

„Ešte nie je nič stratené. Snád' sa otec po operácii rýchlo zotaví a stihnem to. A okrem toho, už som na jednej tvojej svadbe bola, takže z toho netreba robiť tragédiu.“

„Aj tak budem dúfať.“ Venovala som Hane jeden smutný úsmev, na ktorý s prudkým nádychom reagovala zmenou témy.

„Kedy prídu tie Adamove decká?“

„Už budúci týždeň. Keď tej mladšej skončí škola.“

„Neznies nadšene.“ Zaviazala si svoje blondávé kučery do voľného drdolu a skúmavo ma pozorovala spod vykrútených mihalníc.

„Myslela som, že mojou jedinou starosťou pred svadbou bude... si ju nerozmyslieť.“

Na dno pohára sa pomaly spustila ďalšia kôpka slanej krusty, ktorej moje nechty nedali pokoj.

„Chápem, že Adam chce, aby ma jeho deti spoznali, ale vôbec sa ešte necítim na rolu zlej macochy.“

„Veď nemusíš byť zlá macocha. Navyše, už to nie sú deti, len... *jeho* deti.“

„Hurá, čiže už majú mozgy dosť vyvinuté na to, aby ma hneď odpísali len preto, že si ich *ocka* beriem s ktovieakými úmyslami.“

Na moment som sa odmlčala a skôr pre seba som položila otázku: „Je to naozaj skoro?“

Hana takticky uprela pohľad do svojho pohára a hlasno cez slamku vyprázdnila jeho obsah.

„Idem na záchod. Skús zatiaľ nevyrobiť nejaký malér.“

Namierila na mňa ukazovák s dlhým červeným nechtom a nepohla sa, kým som nezaznamenala jej prísny výraz. Popohnala som ju mávnutím ruky a obdivne sledovala jej sebais-tú chôdzu v nebezpečne vysokých lodičkách.

Ledva zmizla, niekto sa z druhej strany oprel o bar v takej tesnej blízkosti, že sa nám dotýkali lakte. V snahe *nevyrobiť nejaký malér* som len zavrela oči a zhlboka sa nadýchla.

„Máš fascinujúcu farbu vlasov.“

Jeho slová ma stopli uprostred výdychu. Otvorila som oči a zachytila podozieravý pohľad barmana, ktorý čakal na znamenie. Bez toho, aby som mu videla na ruky, som vedela, že tá pravá sa mu *vznáša* nad bejzbalovou pálkou pod barovým pultom.

Nepatrne som pokrútila hlavou. Ešte raz si nedôverčivo premeral postavu po mojej pravi-ci, než sa ďalej venoval svojej práci.

Tí baroví *opaľovači* sú totiž každým rokom kreatívnejší a človek si mohol lámať hlavu nad tým, z ktorého sa nakoniec vyklúje psychopat.

No hoci slová toho vedľa mňa o ňom zatiaľ veľa neprehrádzali, bol to jeho hlas, ktorý na mňa zvláštne zapôsobil. Takmer až nostalgic-

ky... ale príjemne. Ako prvé kvapky letného dažďa dopadajúce na slnečník, ktorý ma bezpečne prichýlil.

„A to je aká?“ S pohľadom nad'alej upretým na police plné fľaš pred sebou som čakala na jeho ďalšie slová. Bolo mi v tej chvíli celkom jedno, čo povie. Len som ho ešte chcela počuť.

„Povedal by som, že... ako jablkovo-škoricová štrúďľa.“

Páni. Možno som nakoniec mala mať *aspoň nejaké* očakávania, aby som mohla byť právom sklamaná. Počula som už čokoľvek v súvislosti s farbou mojich vlasov, ale toto bolo nové. Ani neviem, kam by som to na škále od *taká nevýrazná* po *farba mokrej hrdze*, zaradila. Ale zaslúžil si bod za kreativitu.

„Dnes by som si ťa chcel zobrat' domov,“ doplnil bez varovania.

Neviem, či bola väčším zvratom tá náhla zmena témy, alebo to, ako mi jeho sebavedomý tón stiahol lopatky k sebe. Tušila som, že vyjst' po dlhej dobe do klubu po polnoci bude zážitok, ale toto bolo drsnejšie, než na čo som sa pripravila.

Koža barovej stoličky mi zavibrovala pod stehnami, keď som tomu odvážnemu ne-

známemu s teatrálnou otočkou otrčila ruku s prsteňom. Trochu som sa spoliehala na to, že jeho tvár sa nevyrovná jeho hlasu a moje nezmyselné očarenie, alebo *čotodopeklamalobyť*, pominie. No keď som sa mu ocitla tvárou v tvár, zmeravela som. Zostala som uväznená v pohľade páru jantárových očí. Tak dlho, až kým nepadol na moje zradné pery, otvárajúce sa v nemom úžase. Tie jeho sa pomaly rozširovali vo víťazoslávnom úsmeve, ktorý odhalil takmer dokonalý chrup. Ale ešte aj jeho výrazné hryzáky boli zvláštne atraktívne. To, ako celkovo na mňa zapôsobil prezrádzalo, že predou mnou stála minimálne Margarita číslo trinásť.

„Naznačuješ mi tým, že rada hovoríš áno?“

Zaseknutá vo víre mäťúcich myšlienok a pocitov som mechanicky nasledovala jeho pohľad k môjmu prstenníku.

Nemôžem povedať, že by mi nelichotila pozornosť mladších mužov, ale čo ich viedlo k takej neostýchavej drzosti?

Vzápätí bol pri mne tak blízko, až som na svojom krku pocítila jeho horúci dych.

„Pod' so mnou a dnes v noci to svoje *áno* môžeš kričať.“

Vzduch, ktorý som prudko nabrala nosom, bol už infikovaný vôňou ihličia v chladnom horskom vzduchu. Ale ani jeho svieža voda po holení magicky nezastavila tú vlnu tepla, ktorá sa z môjho vnútra predierala na povrch.

„Zabudni,“ povedala som s dávkou arogancie, ktorá prezrádzala moju neistotu.

Mladík dramaticky vykryvil kútiky úst nadol a prstom si znázornil slzu stekajúcu po líci.

„Som na odchode. Niežeby to nejako súviselo s mojím odmietnutím,“ dodala som zbytočne rýchlo.

„Tak mi aspoň prezrad' svoje meno, nech viem, čo mám šepkať do tmy, keď budem v noci sám,“ usmieval sa na mňa, odhaľujúc jamku v líci. „Viem aj prosiť, ak to pomôže.“

Nechápala som, na čo by mu to bolo.

A prečo by som to robila.

„Elizabeth,“ vypadlo zo mňa a znova som prehodnocovala počet vypitých drinkov. V duchu som pri tom alibisticky vinila Adamov nedostatok pozornosti.

„Sisi,“ povedal mladík s pokriveným úsmevom a odtláčajúc sa od barového pultu sa trochu zapotácal.

„To nie je úplne...“

„Povedala som ti, aby si ma nechal!“ Hanin hysterický hlas sa ozýval z chodby vedúcej k toaletám, odkiaľ sa o pár sekúnd vyrútila a pripochodovala rovno ku mne. „Môžeme, prosím ťa, odísť?“

„Čo sa stalo?“ Zbierala som svoje veci a snažila sa vypozerovať, čo ju rozrušilo.

„Filip je tu. A zasa sa ma snažil ťahať k nemu domov. Ale ak sa bavíš...“ neurčito zaparkovala pohľadom niekde za mnou.

„Ten zasraný hajzel! Kam išiel?“ Nemala som najbližšie týždne čas dostávať svoju nepoučiteľnú kamošku z ďalšej depky kvôli tomu istému idiotovi.

„Myslím, že už vyšiel. Ale aj tak by som sa najradšej presunula inam, ak nie si proti... Liz!“

Vyrútila som sa z klubu a rozhliadla sa po ulici hemžiacej sa ľuďmi. Z neďalekého parkoviska vychádzal mojím smerom povedomý červený bavorák, pred ktorým ustupovala skupinka podguráženej mládeže. V záplave adrenalínu som schmatla kovový smetný kôš. Zdvihla som ho nad hlavu, ignorujúc rozvírený kúdoľ cigaretového popola, a z celej sily som

sa rukami napriahla vzad. V momente, keď Filipove auto prechádzalo predom mnou, som po ňom kôš hodila.

A trafila som.

Okrem rinčania skla niekde oveľa bližšie zaznelo zvláštne puknutie.

Au!